

Boekbespreking.

„— Jawel juffrouw, antwoordde Emma, die droomerig door een opening der etalagekast naar buiten op straat zag.

„— Dan zou ik nu niet langer naar buiten kijken, maar me werk doen, raadde juffrouw Schellemans snibbig, — anders blijft 't weer leggen en we stikken letterlijk in de rommel.

„Nijdig kratste de pen op haar journaal; ai, als die punt er niet afvliegt, dacht Emma, die nog was blijven staan, een slagersjongen volgend, die aan den overkant van de straat met een groote vleeschmand op een stoep stond *). In 't andere deel van den winkel waren Dora, Betsie en Marie aan 't oppredderen; Emma hoorde hen spreken, met doozen stommelen, even harrewarren waar de boel te zetten en ook gedempt af en toe gichelen. Het klonk zoo ver. . .

„— Emma!

„Juffrouw Schellemans scheen nu toch haar geduld te verliezen, en het meisje, eindelijk tot de werkelijkheid teruggebracht **), begon haastig haar werk. In haar hoek, den blousen- en handschoenenhoek deze week, lag het alles rits-rats door elkaâr op de toonbank. Het was ook een oogenblik zoo vol geweest; ze had twee, drie dames tegelijk moeten helpen; het hoofd was haar omgelopen, en daarbij had ze zich zoo moê gevoeld en zoo onverschillig; de bestellingen had ze niet eens allemaal genoteerd, geloofde ze. Zij nam haar journaaltje, staarde op wat zij er in de haast van had neêrgekrabbeld: wat onleesbare potlood-kriebeltjes leken het haar nu, die ze tevergeefs trachtte te ontcijferen. De eerste namen ging nog goed. Mevrouw Leliman lakensch jacquet galon garneering, tusschen zeven en negen. Daar kon ze nog wel verband tusschen brengen. Ook het volgende ging nog. Freule de Weert. . . wit leeren ceintuur. . . dat was die met die vergulden gesp. . . Maar dan, wat stond daar? Bloem, Boe. . . O wacht, mevrouw de Bock, gelukkig dat Schellemans daar nog op gekomen was, anders had zij er zich blind op gekeken en het toch niet meer kunnen ontcijferen. . .

„Doch de volgende namen maakten haar

geheel wanhopig. Ze kon er geen touw aan vastknoopen *). Hier en daar een enkel woord, dat in zijn leesbaarheid haar nuchtertergend te midden van 't doode gekrabbel scheen aan te staren, zonder haar niettemin ook maar iets te zeggen. Wit zijden soutache, $\frac{1}{16}$ armlengte inkorten; wat hielp dat haar? Wie wat inkorten? wat inkorten? Zij herinnerde zich, nu zij zich bezon, wel over inkorten gesproken te hebben, maar met wie, met wie. . . Was ze dan gek geweest, krankzinnig, om zoo slecht te noteeren? En was dan haar geheugen weg; was het dan leêg, heelemaal leêg in haar hoofd?

„Haar vingers woelden nerveus in de stofden die voor haar lagen; een angst kneep haar keel toe; ze voelde zich niet onverschillig nu, met dien lust bijna om de standjes uit te lokken; ze was angstig, angstig.

„Marie kwam achter haar met een doos, welke zij inschoof. — Jekkie, wat leg jij hier nog overhoop, zeg, stootte zij haar vriendin even aan den arm. Toen: — Zeg, vanavond serenade met fakkels. . . ik wist er niks van, jij? Mien vertelde het me zoo juist; om tien uur is 't, zegt ze. Ga je er heen? . .

— Ik weet het niet, denk het niet, zei Emma toonloos.

— Nou ik wel, kwiek hoor, met Dora en Greet.

Doch Marie schoot naar voren, daar de winkel deur geopend werd en er een dame binnen kwam."

De taal van dit fragmentje is mij bij 't overschrijven, eerlijk gezegd, wat tegengevallen, maar is het niet levendig verteld, proeft ge 't niet, dat vermoeiende, versuffende en zoo onbenullige winkelgedoe, en begrijpt ge 't er niet al voor 'n goed deel uit, zoo'n meisje, braaf en vroom uit haar dorp gekomen, en ook nog lang daarna instinktief afkeerig van de maar half begrepen lichtzinnigheid harer stadsche kameradjes, maar toch ten slotte, al te zeer benauwd, verveeld, miskend, vermoeid, snakend naar wat vrijheid, 'n beetje plezier? Maar, al hoefde hij er dus zijn doodeenvoudig

*) Mooi is dit en eenige andere zinnestjes nu niet bepaald!

***) O die conventie!

*) O die conventie!